

Nu was het leed dan geleden. De gloriëtocht ving aan. Gelukkig kon Moesa Beg niet in het hart van zijn gastheeren kijken, want noch de Heeren van de Compagnie, noch die van de Staten zagen in den pretentieuzen vreemdeling, die geen enkel voordeel aanbrengen kon, iets anders dan een bijzonder onwelkomen lastpost; van weerskanten probeerden ze zelfs, de kosten en moeilijkheden van de ontvangst op elkanders rug af te schuiven. Maar wat deed het er toe? Reeds aan boord werd hij namens de Compagnie gecongratuleerd, de koetsen stonden klaar, de tocht naar Alkmaar verliep vlot, hier had de eerste receptie zoowel door de stedelijke magistraat als door Heeren Bewindhebbers plaats en dan ging het verder naar Amsterdam. Voor logies en vrije tafel was gezorgd en Frederik Hendrik had zijn neven, Willem van Nassau, heer van de Leck, en Lodewijk van Nassau, heer van Beverweert, natuurlijke zonen van den kort geleden ontslapen Prins Maurits, gezonden, om hem te verwelkomen.

Moesa Beg en zijn gevolg wekten groote sensatie. Alles liep uit. De Perzen droegen hun eigen kleurig costuum en opzij was hun fraai geknoopte tulband met een hoog opgaande aigrette van kostbare veeren getooid. Een buitenkansje voor hoog en voor laag. Er bestond geen weet- en nieuwsgieriger volkje dan dat onzer vaderen en opgeld deed, nog jaren daarna, de uitbeelding, speciaal door de Leidsche schilders, van op zijn Perzisch uitgedoschte figuren. De machthebbers der Compagnie, de groote kooplieden en bestuurders der stad, alles, daarenboven, wat jong was en naam had, beijverde zich, het den hoogen gast, wiens vreemdsoortigheid een attractie was, naar den zin te maken. Men bolderde en ratelde in de zware koetsen pleinen, grachten en havens af, men trotseerde het seizoen en maakte tochten te paard langs Schinkel, Amstel en IJ, men speelde, at en dronk, men richtte avondpartijen op zijn Perzisch in, waaraan de Oosterling met een onverstoortbaar sérieux luister verleende, en nog was men niet aan het eind van de feestvierderijen, toen de bagage op het IJ arriveerde en met haar de geschenken, die de Sjah voor den Prins van Oranje had meegegeven.

Al een maand tevoren had Moesa Beg op zijn plechtige navraag ten antwoord gekregen, dat zijn komst den Prins en den Staten aangenaam wezen zou. Zoo vertrok hij dan nu naar Den Haag. Het was 18 Maart en een lange stoet van koetsen en wagens, dichtbezet en zwaarbevracht, verliet langs de nieuwe buurten en de nog niet lang geleden voltooide Haarlemmer Poort de stad en bewoog zich, langs den rechten weg, door het eindeloos vlakke land, in de richting van Haarlem voort. Hier wachtte de stalmeester van den Prins met de karos van Zijne Excellentie. Hier recipieerde de Magistraat: geleide van de poort af, gastmaal, logies en uitgeleide, den volgenden morgen, tot buiten de plaats.

Dan ging het naar Leiden. Hier stonden, als overal elders, de menschen dicht op elkaar gepakt, om den vreemdsoortigen stoet voorbij te zien